

som den har faaet, men jeg skal alligevel give det ærede Medlem Ordet for at begrunde Forslaget.

Harald Jensen: Ja, jeg beklager meget, at jeg har været nødt til atter at optage Forslaget, men Forretningsordenen siger jo, at man ikke maa tale om en Sag, hvor der ikke foreligger Ændringsforslag, og derfor har jeg gentagne Gange maattet optage Forslaget, noget, jeg ellers ikke vilde have gjort. Det er ret nødvendigt, at jeg giver det ærede Medlem fra Ribe (Busk) lidt nærmere Underretning. Det lader til, han er ikke klar over sig selv, og dette at være splidagtig med sig selv er egentlig noget meget kedeligt. Det ærede Medlem taler hele Tiden om, at jeg har fremsat Insinuationer. Nej, jeg har bygget paa det ærede Medlems Ord her i Salen, jeg har tværtimod taget det ærede Medlem varmt i Forsvar, det forsikrer jeg ham, hvor som helst han er bleven angrebet, netop fordi der er bleven sagt det og det om hans Hensigt. Jeg har taget det ærede Medlem varmt i Forsvar, men det ærede Medlem har gennem Forhandlingerne baade i sit første og sit andet Foredrag gentagne Gange udtalt sig som en meget stærk Modstander af Forslaget, saaledes at Røsten ganske vist var Jakobs, men Hænderne vare laadne. Det ærede Medlem har gentagne Gange udtalt sig om det mærkelige i, at jeg skulde have sagt, at det var naturligt og rigtigt, at denne Institution blev lagt i Aarhus, men hvis det ærede Medlem havde hørt rigtig efter, vilde han vide, at jeg ikke har udtalt mig ganske saaledes. Jeg sagde, at det var rigtigt og naturligt, at de Institutioner, som uden Skade kunde lægges uden for Kjøbenhavn, bleve lagte uden for Kjøbenhavn, saaledes at man ikke samlede alt paa et Sted, og jeg talte ogsaa om, at hvis dette var Tilfældet for denne Institution, kunde der være nogen Tale om, at den kunde komme til Aarhus, men saadan ganske ubetinget at det var naturligt og rigtigt, sagde jeg ikke. Dernæst talte det ærede Medlem om Smaaafolk i Aarhus og om, at jeg var ilde tilpas. Det ærede Medlem kan være overbevist om, at jeg er i ganske udmærket Samklang med Smaaafolk i Aarhus om denne Sag. De kunne meget let gennemskue dette, at det er bedre at faa en saadan Institution, som kan være til Gavn for hele den store Befolkning og navnlig den arbejdende Befolkning, end at faa et tvivlsomt Løfte om at faa den i Aarhus. Jeg staar i ethvert Tilfælde saaledes,

at jeg siger: hellere faa Institutionen lagt ude paa Amager, selv om Grunden ikke er saa god, som den kunde være, end at faa Sagen skudt ud i en uvis Fremtid ved at vifte med Aarhus for Aarhus Smaaafolks Øjne. Jeg tror, jeg staar aldeles i Samklang med Smaaafolk i Aarhus, naar jeg ser saaledes paa denne Sag.

Dernæst talte det ærede Medlem om, at jeg skulde have kritiseret hans Stilling i Udvalget. Det har jeg slet ikke gjort. Jeg har bare undret mig over, at jeg først i Forgaars af det ærede Medlems Mund for første Gang hørte, samtidig med at Betænkningen laa her paa Tingets Bord, at der var Tale om at lægge Instituttet i Aarhus. Da kom det ærede Medlem til mig og sagde: Nu har jeg stillet Forslag om, at Instituttet skal lægges i Aarhus. Jeg tror virkelig, at det ærede Medlem, som saa mange Gange har retledet os, naar vi gaa vild, vil indrømme, at det er ikke ganske den lige Vej. Den lige Vej havde været den, at det ærede Medlem, saa snart han havde faaet denne Tanke, havde søgt at faa nærmere Oplysninger fra Aarhus; de kunde have været skaffede til Veje for længe siden. Det ærede Medlem havde Ret til at stille Forslag i Udvalget om at indhente Oplysninger. Hvorfor har det ærede Medlem ikke forlangt det for længe siden, i Stedet for at dette Forslag nu kommer, som jeg har udtalt, nøgent hertil, medens det andet Forslag, som er stillet af Udvalget, har Klæder paa. Det ærede Medlem skulde ikke saadan sætte sine Børn nøgne i Verden og lade dem gaa saaledes rundt, det ærede Medlem skulde sørge for, at de vare varmt og godt klædte paa. — Nu er det ærede Medlem inde paa den rette Bov, og det glæder jeg mig over. Jeg er meget tilfreds med, at jeg har hjulpet ham lidt til Rette dermed. Jeg regner mig det til Fortjeneste, at han nu er kommen dertil, at han, saa snart som muligt, vil opsøge Formanden i Udvalget og formaa ham til at gøre noget, og altsaa lade det gaa gennem Udvalget. Det er meget bedre at gaa denne Vej end, at det gaar mellem os to, thi vi kunne ikke gøre det, jeg tror, vi ere hinanden en lille Smule for kloge. Lad det gaa den reglementerede Vej gennem Udvalget, lad Udvalgets Formand faa Sagen i sin Haand, saa har jeg den Tillid til Udvalget, at det finder nok det rette. — Med Hensyn til Æggene vil jeg sige, at dem skal jeg skænke det ærede Medlem. Jeg har jo indrømmet, at jeg har maattet skridte lidt omkring mellem de Æg, som det ærede Medlem har kastet